

МОНТИ ДЖЕЙ

ЛЪЖИТЕ,

КОИТО СИ

присвоихме

Превод от английски
Юлияна Петрова

 ciela

*На онези, които обичат мрака
и всичко, което се спотайва в него...
И на Стивън Кинг – аз съм благодарение на теб*

ПРЕДУПРЕЖДЕНИЯ ЗА СЪДЪРЖАНИЕТО:

Тази книга принадлежи към жанра „мрачна романтика“ и съдържа теми и сцени, които могат да предизвикат душевен и физически дискомфорт или да бъдат психологически тригери. Романът съдържа графично описание на секс и насилие. Пропуснете това заглавие, ако някоя от следните теми поражда у вас негативни емоции или преживяния:

- детайлно описани сексуални сцени;
- детайлно описание на насилие;
- самонараняване;
- сексуално насилие;
- липса и/или съмнително сексуално съгласие;
- експлоатация и трафик на хора;
- тормоз и насилие над деца;
- суицидни мисли и споменаване на самоубийство;
- отвличане;
- токсични връзки и манипулация;
- употреба на наркотици;
- скръб и/или загуба.

Плейлист:

Beyond the Pines – Thrice
Baby – Bishop Briggs
37 Stitches – Drowning Pool
Chalk Outline – Three Days Grace
It Was a Sin – The Revivalists
Control – Halsey
In Chains – Shaman's Harvest
Into the Fire – Asking Alexandria
Happy Song – Bring Me the Horizon
Skeleton Key – Love Inks
Help – Papa Roach
Killer – Valerie Broussard
Black Honey – Thrice

1

Когато мракът те повика у дома

Алистор

Винаги съм знаел, че съм роден с ненаситен апетит за насилие.

Обречен да бъда черната овца на семейството.

Трябва да се научат да предупреждават останалите за децата, оставени да растат без светлина. Когато отнемеш искрата им, мракът не просто става част от тях, а те се превръщат в него.

През ръката ми премина енергия, когато усетих как носът на хлапето се счуши. Кокалчетата ми се впиха в плътта на лицето му и търсеха единственото нещо, което можеше да засити глада ми.

Болката.

Високият, хилав идиот, който реши, че е добра идея да ме предизвика, се свлече тежко на земята с приглушен звук.

В официален мач по смесени бойни изкуства (ММА) се очаква да спреш, когато опонентът ти падне толкова тежко.

За мой късмет това е Гробището. Изоставената състезателна писта в покрайнините на града, където децата от близките местности се събираха в търсене на неприятности. Нелегални улични състезания, боеве, наркотици и полуголи момичета. Това е Райската градина за богаташчетата. На тревата в средата на напукания асфалтов кръг се водеха боевете, докато през това време двигатели ръмжаха и ехтяха в опит да се провери

чия машина, купена от милото татенце, първа ще пресече финалната линия.

Гробището е мястото, на което идваш, за да бъдеш погребан. Особено ако се изправиш срещу мен.

Втурвам се напред и скачам върху него, като забивам коляното си толкова дълбоко в корема му, че усещам как органите му се разместват под мен. Пъргавите ми юмруци нанасят удар след удар върху вече разраненото му лице. Дишането ми е методично, при всеки контакт изпускам нов дъх. Нечии ръце ме сграбчват за раменете и се опитват да ме спрат.

Не ми пука. Вместо това натискам с коляно още по-силно. Юмруците ми се сипят върху него безмилостно.

Защо трябва да смекчавам ударите си само защото е бил достатъчно глупав да стъпи на ринга с мен?

Това ми изглежда като лично негов проблем.

Сърцето ми блъска в гърдите, енергията бушува във вените ми и барабани в ушите ми. Крясъците на хората около нас се сливат с ревящите двигатели и миризмата на масло.

По дяволите, какво ли не бих дал да се чувствам така всяка секунда от деня.

Нанасям дясно кроше и виждам как инициалите на пръстена ми се отпечатват върху крехката кожа на бузата му, която се разцепва точно над буквите А. К.

Струя прясна кръв от лицето му обагрят гърдите ми. Сви-реп рев се откъсва от устните ми, пурпурната течност действа като бензин върху пламъците в тялото ми. Но не за кръвта му копнеех. А за агонията му. Желаях да видя болката му. Искях да знам, че тази вечер ще се наложи да го носят до колата му, да го закарат до къщи, където вероятно щеше да допълзи до шибаното си легло. Където щеше да остане през следващата седмица, защото контузиите, които съм отпечатал върху тялото му, са прекалено сериозни, за да се справи с тях.

Тръпки пропълзяха по гръбнака ми при тази мисъл.

Това е моята зле прикрита тайна.

Аз винаги, винаги съм ядосан.

– По дяволите, Колдуел, пусни го! Достатъчно, човече! – Гласът прокънтява между ушите ми, но аз нанасям един последен удар, преди да отърся нетърпеливите ръце от кожата си.

Кръгът от хора около нас скандира в чест на бруталността, на която току-що бяха станали свидетели. Неспособни да извърнат очи при вида на трагедия или бедствие. Всички те отвътре са досущ като мен – пристрастени към жестокостта. Просто се страхуват да го признаят.

Мразя страхливците. А всеки проклет човек в този шибан град е такъв.

Чудовища, скрити зад маски, ужасени да не би съседите им да зърнат скелетите, които не спират да тъпчат в килерите си. Това, което не осъзнават, е, че не можеш да запазиш нищо в тайна в Пондероса Спрингс. Поне не задълго.

Знам това по-добре от всеки друг.

Нюанси червено проблясват зад очите ми, докато се изправам, гореща слюнка полита от устата ми и се приземява точно до стенещото му тяло. Има късмет, че въобще може да издава звуци, а още повече – задето не е мъртъв.

Като изключим кръвта по гърдите ми, няма и дракотина по кожата ми, което почти ме вбесява още повече. Вече нищо не е предизвикателство. Стискам челюсти, докато се обръщам и множеството хора се разделя пред мен като Червено море, като ми правят път да изляза.

– Парите от залозите. – Едно от по-възрастните момчета, което организира тези хаотични безумици, бута смачкани банкноти в гърдите ми. Поглеждам надолу към тях, а после отново към него.

– Задръж ги – изсумтявам.

Не ми трябват, нито искам тези пари. Може да прави с тях каквото си пожелае, не се биех за пари. Биех се, защото ако не го правех, щях да убия някого.

Бързо грабвам коженото си яке и го мятам с лекота върху раменете си. Тениската ми беше някъде върху калната трева и нямах желание да я търся.

Дишането ми започва да се нормализира, докато си правям път към колата. Макар боят да беше незадоволителен, да освободя дори частичка от яростта си означаваше, че вероятно ще успее да спя тази нощ. С всичко, което се случваше, сънят не беше нещо, което можех да си позволя да загубя.

От високоговорителите забумтя музика веднага щом завъртях ключа. Звукът е тежък и вълнуващ. Лявата ми ръка сграбчва здраво волана и едва различавам бялото под напоените с кръв кокалчета. Пулсират толкова силно, че усещането е почти приятно.

Бързо включвам на скорост, готов за шофирането до дома на родителите ми. Двадесет и осем хиляди квадратни фута, девет основни спални, десет допълнителни, седем бани, двадесет и шест акра и въпреки това няма достатъчно разстояние между мен и семейството ми. Ръката ми се стяга около волана, трябваше да летя за Източното крайбрежие следващия месец. Да оставя цяла държава помежду ни.

Вместо това съм хванат в капан тук за поне още една година, да преследвам призрак.

Правя рязък завой надясно и карам по нашата алея, заобиколена от извисяващи се дървета. Павираният път спира за момент пред голямата стоманена порта, която блокира входа. Натискам бутона на дистанционното, за да я отворя автоматично, минавам през нея и влизам в семейното имение.

С лекота спирам на паркоместото си и заобикалям безвкусния мраморен фонтан отпред. Обичайните коли липсват, което означава, че къщи няма никой. Не би имало значение и без това. Дори когато са тук, аз съм невидим за тях.

Винаги е било така.

Светкавица разцепва небето зад къщата и осветява мъглата за част от секундата, преди гръм да разтърси земята под краката ми, докато вървя към вратата. Клавиатурата светва под пръстите ми, въвеждам паролата си и влизам вътре.

Когато родителите ми и брат ми са тук, къщата е обляна в светлина. Сиянието ѝ се вижда през дърветата по пътя. Ек-

стравагантни партита, отбелязващи поредната несъществуваща глупост, семейни вечери, на които никога не съм поканен. Но когато ги няма, оставаме само аз и тъмнината.

Ботушите ми отекуват по пода, стъпка по стъпка, докато не стигам до кухнята и пускам чешмата. Пъхам подутите си ръце под хладката вода. Кръвта започва да се оттича в канализацията, или поне част от нея. Има малко, вече засъхнала, между пръстите ми.

Нищо не трябваше да се чува из къщата. Както винаги е било, когато съм тук.

Мъртва тишина.

Само че не е. Ушите ми трепват, когато долавят познатото шракване, последвано от свистене при запалването на кремъка.

– Опитваш се да ме изплашиш ли? – казвам на глас и бавно подсушавам ръцете си, преди да се обърна.

Вглеждам се в тъмнината на гостната, където лицето на Руук е осветено от един-единствен пламък на запалката му, докато я премията над кокалчетата и през пръстите си. Забелязвам кибритената клечка в устата му, а червеният ѝ връх се подава отстрани.

Облегнал се е назад в кожения стол, отпуснал ръце на подлакътниците, докато се взира в мен от тъмното.

– Ако беше така, нямаше да ме чуеш – отвръща той.

Насочвам се към стола срещу него. Дърпам връвта на лампата и стаята се осветява в кехлибарен блясък. В момента, в който потъвам в изтърганата материя, подпрял ръце на коленете си, чувам зад мен да се приближават стъпки. Не си правя труда да погледна през рамо.

– Тач – поздравявам, когато виждам сянката му да ме подминава и да заема мястото от лявата ни страна.

Със своите метър и деветдесет и три сантиметра, Тачър беше най-високият в групата. Не че се нуждаеше от височината си, за да изплаши някого.

Премества единия си крак върху другия и оставя глезена си да почива върху коляното.